

عنوان مقاله:

تجربه ی دینی و وحی نبوی

محل انتشار:

فصلنامه اندیشه دینی، دوره 10، شماره 36 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

مجید صادقی حسن آبادی - استادیار دانشگاه اصفهان

مجید یاریان کوپائی - کارشناسی ارشد فلسفه و کلام اسلامی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

در باب مساله ی «وحی»، می توان چنین ادعا نمود که تبیین ماهیت و شناخت حقیقت آن برای انسان چندان امکان پذیر نبوده، تعاریف ارائه شده برای آن عمدتاً تعاریفی شرح اللفظی است. در مجموع، تاکنون چند دیدگاه عمده در توصیف و تشریح «وحی نبوی» مطرح شده است. دیدگاهی که بیشتر مورد بحث ماست، دیدگاه «تجربه ی دینی» است که بر مواجهه ی پیامبر با خدا تاکید می کند. در این دیدگاه، هیچ کلام یا گزاره ای القا نمی شود، بلکه «وحی» تفسیر و گزارش پیامبر از تجربه ی شخصی خویش است. اندیشمندان مسلمان در ارزش معرفتی نظریه ی «تجربه ی دینی» مناقشه کرده اند، زیرا تجربه ی دینی، از آن جا که احساسی شخصی و مواجهه ای درونی است، لزوماً نمی تواند حقیقتی بیرون از شخص تجربه گر را اثبات نماید. با این تلقی، «وحی نبوی» ساحتی بشری می یابد، زیرا کلمات «وحی»، که بر زبان پیامبر جاری می گردد، حاصل مشاهدات شخص پیامبر و عباراتی منطبق با زبان و ادبیات اوست. به علاوه، بر این اساس که چنین مواجهه ای از طریق مفاهیم و استدلال های عقلی به دست نیامده است، در مقام تبیین، عیناً انتقال پذیر به دیگران نخواهد بود. با چنین نگاهی، دست بشر از ساحت الوهی کوتاه خواهد شد و کلام نبی از شائبه ی دخل و تصرف یا کمبود و نقصان مصون نخواهد ماند و در نتیجه، ارسال انبیا، که هدف آن سعادت و هدایت انسان هاست، کاری عبث و نقض غرض خواهد بود. بنابراین، دیدگاه «تجربه ی دینی» نمی تواند کاملاً با وحی نبی خاتم (ص) قابل انطباق باشد.

کلمات کلیدی:

۱- تجربه ی دینی ۲- وحی نبوی ۳- فعل گفتاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1605504>

